

Toldlovsforslaget. Der var sikkert den Gang, og forhaabentlig endnu, en meget stærk Stemning for at faa en Toldreform gennemført, fordi det, som vi alle sammen her erkende, er en Reform af vort Skattevæsen, som i særlig Grad kommer til at berøre den almindelige Befolkning og særlig den Del af den, som ikke har Raad til at betale Skat til Samfundshusholdningen, da de selv neppe have det nødtørftige til Livets Ophold. Vi have endnu, haaber jeg, en levende Interesse for Gennemførelsen af denne Sag. Men det er blevet klart for os, at som Forholdene stillede sig, havde vi enten at tage Reformerne stykkevis, eller ogsaa havde vi Udsigt til, at det hele maatte blive liggende. Derfor var det, at vi gik ind paa en saadan Ordning og først toge de direkte Skatter til Behandling for saa forhaabentlig siden hurtigt at komme til en Behandling af de indirekte.

Men med Hensyn til dette Brændevinsforslag, som interesserede saa mange, synes jeg, at man ved en ganske flygtig Betragtning maatte kunne erkende, at paa det Grundlag, hvorpaa det den Gang forelaa til Behandling og saaledes som det blev opstillet for os fra Landstingets Side, var en Forhandling aldeles umulig. Den Nedsættelse, der var tilvejebragt i Toldlovsforslaget, som det forelaa efter at være vedtaget her i Tinget og sendt op i Landstinget, androg i det hele 6,912,473 Kr. Og i denne Reform var der en Nedgang paa de fiskale Satser af 374,023 Kr., og en Nedsættelse paa Raa- og Hjelpestoffer af 3.871,125 Kr., og saa var der endelig paa de industrielle Satser, altsaa som Nedgang i Beskyttelsen 2,667,325 Kr., i alt en Nedgang i Statsindtægterne paa 6,912,473 Kr. De ville straks lægge Mærke til, at det væsentligste af Nedgangen angik Raa- og Hjelpestoffer, og det var jo en Nedgang til Fordel for dem, der havde Industri. Altsaa den væsentligste Del, næsten 4 Mill. af henved 7 Mill. Kr., var en Begunstigelse for den hjemlige Industri, medens der paa de industrielle Satser kun var en Nedgang af 2½ Mill. Kr. Enhver vil da vel kunne forstaa, at Folketinget ikke vel kunde gaa med til at give en Kompensation paa en Nedgang i disse Afgifter til Staten i en Brændevinsskat paa ca. 5 Mill. Kr., den var nemlig anslaaet til 4,991,000 Kr. Altsaa den allervæsentligste Del af hele denne Nedgang skulde kompenseres ved en Forhøjelse af Brændevinsafgiften. Det er jo til Trods for al den Snak om, at vi talte til Gunst for den fattige Mands Snaps,

alligevel noget, jeg synes maatte være indlysende for alle og enhver, at en saadan Kompensation som den da foreslaaede vilde være en Umulighed. Vi vidste den Gang heller ikke, om Landstinget vilde tage imod dette. Det var et rent Fantasiestykke, som et eller andet Medlem lavede, om, at det vilde være gaaet igennem, og jeg tror slet ikke, det vilde være gaaet. Det vilde det ikke, selv om vi havde taget hele denne Brændevinslov, hvad vi selvfølgelig ikke kunde gøre. Der kunde ikke være Tale om, at Reformpartiet vilde gaa med til en saadan Ordning af de indirekte Skatter. Hvad vi end i Fremtiden kunne komme til at foretage os med Hensyn til en mulig Forhøjelse af Brændevinsafgiften, kan det i ethvert Tilfælde ikke blive et Lovforslag paa det her fremstillede Grundlag. Derfor synes det mig lidt forunderligt, at det ærede Medlem fra Æbeltoft endnu kan sukke over den Begivenhed, som da fandt Sted, naar dette nu fører til, at vi faa en Ordning af de direkte Skatter, thi saa synes jeg, der er Haab om, at vi siden kunne komme til at gaa videre ogsaa med en Ordning af de indirekte Skatter, som vi i meget høj Grad trænge til. Jeg tænker da, at vi fra vor Side kunne være fuldstændig enige med det ærede Medlem fra Æbeltoft, saa at vi muligvis i skøn Enighed kunde hjælpes ad med at faa en Reform gennemført paa dette Omraade, særlig til Gavn for det store, brede Lag i Befolkningen, saaledes at den urimelige Beskatning, vi have her i Landet, kan blive noget modificeret.

Det ærede Medlem fra Valby (Oscar Hansen) omtalte jo en hel Række Ulemper ved de nuværende Forslag og forundrede sig bl. a. over, at der kunde være Tale om at lægge Skat paa Bankforretninger, men derimod ikke paa Sparekasser og den Slags Institutioner. Det forekommer mig ret mærkeligt, at man ikke kan gøre Skel i den Henseende. Jeg synes, Skellet er saa tydeligt, at der ikke just behøvedes nogen Pegepind for at forstaa det. Sparekasser, Kreditforeninger og den Slags Institutioner ere jo oprettede af Hensyn til Befolkningen og arbejde i det hele taget ud fra den Betragtning, at de skulde være til Gavn for Befolkningen. Der er ingen Aktionærer, der høste Udbytte ved disse Foretagender, hverken ved Sparekasser eller Kreditforeninger. Naturligvis er der dem, der faa deres Lønninger for at udføre disse Forretninger, men det kan jo ikke komme i Betragtning her. Bankerne derimod ere anlagte paa at give saa stort